

Arrest

nr. 192 353 van 21 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 10 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 maart 2017 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Ordre de quitter le territoire

Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

Il est enjoint a Madame C), qui déclare se nommer :

(..)

In voorkomend geval, en cas échéant, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 04/02/2008, 16/11/2010 en op 28/12/2016.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene verklaart een zus te hebben in België die de Belgische nationaliteit heeft. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd (bijlage 13sexies van 07/03/2017). Ze kan echter steeds een opheffing aanvragen van dit inreisverbod om haar familie in België te komen bezoeken.

Betrokkene zou al sinds 2006 in België verblijven.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 11 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

MOTIF DE LA DECISION ET DE L'ABSENCE D'UN DELAI POUR QUITTER LE TERRITOIRE

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application des articles suivants de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats suivants:

Article 7, alinéa 1er:

X 1 ° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

Article 74/14: Motif pour lequel aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire:

X Article 74/14 § 3, 4° : le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement

L'intéressé n'a pas donné suite à des ordres de quitter le territoire précédents, notifiés le 04/02/2008, 16/11/2010 et le 28/12/2016.

Etant donné que l'étranger n'est pas parti volontairement suite au rejet d'une demande de séjour, un délai d'un à sept jours n'est pas accordé. En effet, il est permis de supposer qu'un délai de moins de sept jours ne l'encouragera pas à partir volontairement. Un éloignement forcé est proportionnel. Etant donné ce qui précède, aucun délai n'est accordé.

L'intéressée a déclaré d'avoir un soeur en Belgique qui a obtenu la nationalité belge.). En ce qui concerne la prétendue violation de l'article 8 de la CEDH, on peut affirmer que le fait de retourner dans le pays d'origine en vue d'éventuellement y demander une autorisation n'est pas disproportionné par rapport au droit à la vie familiale ou à la vie privée. L'intéressée a aussi reçu une interdiction d'entrée de 2 ans (annexe 13sexies du 07/03/2017), mais elle peut toujours demander une suspension de cette interdiction pour venir visiter sa famille en Belgique.

L'intéressé demeurerait déjà depuis 2006 en Belgique. Le simple fait qu'elle s'est construit une vie privée en Belgique ces 11 dernières années alors qu'elle se trouvait en séjour précaire et illégal, ne lui permet pas de prétendre d'avoir le droit d'obtenir un séjour et d'être protégée contre l'éloignement en vertu de l'article 8 de la CEDH (voir dans ce sens CEDH 5 septembre 2000, n°44328/98, Salomon c.

Pays-Bas, CEDH 31 juillet 2008 n° 265/07, Darren Omoregie c. Norvège; CEDH 26 avril 2007, n° 16351/03, Konstatinov c. Pays-Bas et CEDH 8 avril 2008, n° 21878/06, Nnyanzi c. Royaume-Uni, par. 77).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 04/02/2008, 16/11/2010 en op 28/12/2016.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende op 17/01/2006 een asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag definitief op 14/06/2008.

Betrokkene diende drie aanvragen in tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/2008. Deze aanvragen werden alle negatief afgesloten

- 08/09/2006: eerste aanvraag, 07/11/2007: onontvankelijk met bevel om het grondgebied binnen 10 dagen te verlaten, 04/02/2008: betekening
- 18/12/2009: tweede aanvraag, 28/09/2010: onontvankelijk met bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten, 16/11/2010: betekening
- 31/08/2015: derde aanvraag, 09/12/2016: onontvankelijk met bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten, 28/12/2016: betekening

Betrokkene verklaart een zus te hebben in België die de Belgische nationaliteit heeft. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd (bijlage 13sexies van 07/03/2017). Ze kan echter steeds een opheffing aanvragen van dit inreisverbod om haar familie in België te komen bezoeken.

Betrokkene zou al sinds 2006 in België verblijven.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 11 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Reconduite a la frontière

MOTIF DE LA DECISION :

En application de l'article 7, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressée a la frontière, a l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen pour le motif suivant:

Au moment de son arrestation l'intéressée n'est pas en possession d'un visa valable.

L'intéressée n'a pas donné suite a des ordres de quitter le territoire précédents, notifiés le 04/02/2008, 16/11/2010 et le 28/12/2016.

L'intéressée réside sur le territoire des Etats Schengen sans visa valable. Elle ne respecte pas la réglementation en vigueur. Il est donc peu probable qu'elle obtempère a un ordre de quitter le territoire qui lui serait notifié.

L'intéressée refuse manifestement de mettre un terme a sa situation illégale. De ce fait, un retour forcé s'impose.

Le 17/01/2006 l'intéressée a introduit une demande d'asile. Cette demande a été refusée par le CGRA définitivement le 14/06/2006.

L'intéressée a introduit 3 demandes de séjour basées sur l'article 9bis de la loi du 15/12/1980. Tous ont été cloturées négativement.

- 08/09/2006: 1ère demande, 07/11/2007: irrecevable avec un ordre de quitter le territoire dans les 10 jours, 04/02/2008: notification
- 18/12/2009: 2ième demande, 28/09/2010: irrecevable avec un ordre de quitter le territoire dans les 30 jours, 16/11/2010: notification
- 31/08/2015: 3ième demande, 09/12/2016: irrecevable avec un ordre de quitter le territoire dans les 30 jours, 28/12/2016:

Notification

L'intéressée a déclaré d'avoir un soeur en Belgique qui a obtenu la nationalité belge.). En ce qui concerne la prétendue violation de l'article 8 de la CEDH, on peut affirmer que le fait de retourner dans le pays d'origine en vue d'éventuellement y demander une autorisation n'est pas disproportionné par rapport au droit à la vie familiale ou à la vie privée. L'intéressée a aussi reçu une interdiction d'entrée de 2 ans, mais elle peut toujours demander une suspension de cette interdiction pour venir visiter sa famille en Belgique.

L'intéressé demeurerait déjà depuis 2006 en Belgique. Le simple fait qu'elle s'est construit une vie privée en Belgique ces 11 dernières années alors qu'elle se trouvait en séjour précaire et illégal, ne lui permet pas de prétendre d'avoir le droit d'obtenir un séjour et d'être protégée contre l'éloignement en vertu de l'article 8 de la CEDH (voir dans ce sens CEDH 5 septembre 2000, n°44328/98, Salomon c. Pays-Bas, CEDH 31 juillet 2008 n° 265/07, Darren Omoregie c. Norvège; CEDH 26 avril 2007, n° 16351/03, Konstatinov c. Pays-Bas et CEDH 8 avril 2008, n° 21878/06, Nnyanzi c. Royaume-Uni, par. 77).

L'intéressée est de nouveau contrôlée en situation illégale. Bien qu'ayant reçu antérieurement la notification d'une mesure d'éloignement, il est peu probable qu'elle obtempère volontairement à cette nouvelle mesure.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 04/02/2008, 16/11/2010 en op 28/12/2016.

Betrokkene verklaart een zus te hebben in België die de Belgische nationaliteit heeft. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd (bijlage 13sexies van 07/03/2017). Ze kan echter steeds een opheffing aanvragen van dit inreisverbod om haar familie in België te komen bezoeken.

Betrokkene zou al sinds 2006 in België verblijven.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 11 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Aangezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Maintien

MOTIF DE LA DECISION

En application de l'article 7, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, (établissement et l'éloignement

des étrangers, l'intéressée doit être détenue sur base du fait que l'exécution de sa remise à la frontière ne peut être effectuée immédiatement et sur la base des faits suivants :

L'intéressée n'a pas donné suite à des ordres de quitter le territoire précédents, notifiés le 04/02/2008, 16/11/2010 et le 28/12/2016.

L'intéressée a déclaré d'avoir un sceur en Belgique qui a obtenu la nationalité belge. En ce qui concerne la prétendue violation de l'article 8 de la CEDH, on peut affirmer que le fait de retourner dans le pays d'origine en vue d'éventuellement y demander une autorisation n'est pas disproportionné par rapport au droit à la vie familiale ou à la vie privée. L'intéressée a aussi reçu une interdiction d'entrée de 2 ans, mais elle peut toujours demander une suspension de cette interdiction pour venir visiter sa famille

L'intéressé demeurerait déjà depuis 2006 en Belgique. Le simple fait qu'elle s'est construite une vie privée en Belgique ces 11 dernières années alors qu'elle se trouvait en séjour précaire et illégal, ne lui permet pas de prétendre d'avoir le droit d'obtenir un séjour et d'être protégée contre l'éloignement en vertu de l'article 8 de la CEDH (voir dans ce sens CEDH 5 septembre 2000, n°44328/98, Salomon c. Pays-Bas, CEDH 31 juillet 2008 n° 265/07, Darren Omoregie c. Norvège; CEDH 26 avril 2007, n° 16351/03, Konstatinov c. Pays-Bas et CEDH 8 avril 2008, n° 21878/06, Nnyanzi c. Royaume-Uni, par. 77).

Vu que l'intéressée ne possède aucun document de voyage valable au moment de son arrestation, elle doit être maintenue à la disposition de l'Office des Etrangers pour permettre l'octroi par ses autorités nationales d'un titre de voyage."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Moyen unique pris de la violation des articles 7 et suivants, et notamment 74/14 de la loi du 15 décembre 1980, de l'arrêté royal du 8 octobre 1981, de l'erreur manifeste d'appréciation, de la violation des articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, de la motivation insuffisante et dès lors, de l'absence de motifs légalement admissibles ainsi que de la violation du principe général de bonne administration et du principe général selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause, des articles 3, 8 et 13 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, de même que de sa disproportion manifeste par rapport au but poursuivi et viole également l'article 7, alinéa 3, lu en combinaison avec l'article 1,11° de la loi du 15 décembre 1980 et partant de l'article 15§1er de la Directive 2008/115/CE appelée « Directive retour » et du principe général de droit de la présomption d'innocence ;

En ce que :

Attendu que la Direction Générale de l'Office des Etrangers a notifié à la requérante le 7 mars 2017, un ordre de quitter le territoire avec maintien en vue de l'éloignement (Annexe 13 septies), décision prise par la Direction Générale de l'Office des Etrangers en date du 7 mars 2017 ;

Que ce faisant, la partie adverse faisait application de son pouvoir discrétionnaire ;

Alors que :

1. Attendu que ma requérante soutient qu'en procédant de la sorte, la partie adverse a manqué à son devoir de motivation, devoir devant être respecté par toute autorité administrative lors de la prise d'une décision ;

Qu'en effet, la décision rendue est motivée de manière tout à fait stéréotypée et ne prend aucunement en considération les circonstances exactes de l'espèce ;

Qu' il convient de rappeler que l'obligation de motivation qui pèse sur la partie adverse lui impose d'individualiser les situations et d'expliquer les considérants de droit et de fait qui fondent sa décision ;

Qu'il est ainsi évident que la partie adverse devait motiver sa décision, compte tenu de tous les éléments de la cause ;

Qu'il y a lieu de considérer qu'en l'espèce, la partie adverse a violé les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 ainsi que l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Attendu que l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 rappelle en effet que les décisions administratives se doivent d'être motivées à suffisance ;

Attendu que la décision attaquée ne prend aucunement en considération la situation correcte de ma requérante ;

Que force est de constater en l'espèce que la partie adverse n'a pas respecté l'obligation de motivation lui imposée ;

Attendu que l'ordre de quitter le territoire notifié à la requérante n'est donc pas valablement motivé ;

2. Attendu que la partie adverse n'a pas valablement examiné la situation de ma requérante au regard d'une possible violation de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 et notamment de l'article 7, alinéa 3, lu en combinaison avec l'article 1,11° de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et partant de l'article 15 §1er de la Directive 2008/115/CE appelée « Directive retour » ;

Que, on le rappelle, la décision contestée par le biais des présentes est motivée sur le fait que la requérante se serait déjà vue notifier antérieurement des Ordres de quitter le territoire auxquels elle n'aurait pas donné suite ;

Qu'il est donc patent en l'espèce qu'il y a violation des droits fondamentaux de la requérante par la décision attaquée dans le cadre des présentes ;

Qu'en l'espèce, aucun risque de fuite ne peut également être justifié afin de justifier la décision contestée ;

Que l'adresse de résidence effective de la requérante est connue de l'Office des Etrangers ;

Que, dans le cadre d'un Arrêt de la Chambre des mises en accusations ordonnant la mise en liberté du défendeur, notamment au motif que le dossier de l'Office des Etrangers ne contenait aucun élément objectif et sérieux accréditant dans le chef de l'intéressé qui avait donné l'adresse de sa résidence, un risque factuel et réel, la Cour de Cassation a dit pour droit que :

« (...) si le titre de privation de liberté s'appuie sur l'affirmation qu'il existe un risque de fuite, il appartient au pouvoir judiciaire de vérifier si ce risque a été apprécié par l'administration conformément aux critères que la loi en donne. »

(Cass, 27 juin 2012, arrêt n°P.12.1028.F/3, juridat.be)

Qu'en effet, l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, les travaux préparatoires et l'article 110 quaterdecies de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, lus simultanément, mentionnent quatre mesures coercitives moins contraignantes :

- le signalement auprès du Bourgmestre ou de l'Office des Etrangers, chaque fois que l'une de ces deux administrations en fait la demande ;

- le dépôt du passeport ou d'une copie du passeport de l'étranger, afin que celui-ci soit clairement identifié ;

- la consignation d'une garantie suffisante, de nature à garantir la volonté de l'étranger de donner suite volontairement à l'ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié ;

- l'assignation à résidence ;

Qu'on notera à cet égard en l'espèce que le passeport de la requérante a déjà été adressé à l'Office des Etrangers, notamment dans le cadre de sa demande d'autorisation de séjour de longue durée sur le territoire du Royaume ;

Que les législateurs nationaux et internationaux ont prévu que, même dans le cas où un étranger refuse de donner suite à un ordre de quitter le territoire, en ne montant pas à bord de l'avion qui a été prévu afin de l'éloigner, il y a lieu de procéder à une gradation des mesures coercitives ;

Que cette gradation n'a pas été appliquée en l'espèce ;

Qu'il y a de la sorte violation du principe de subsidiarité repris à l'article 27 de la loi du 15 décembre 1980 par la décision attaquée par le biais des présentes ;

Qu'il est donc patent en l'espèce qu'il y a violation des droits fondamentaux de la requérante par la décision attaquée dans le cadre des présentes ;

3. Attendu que, plus précisément, la partie adverse n'a pas pris en compte la bonne intégration de ma requérante en Belgique ;

Qu'on le rappelle ma requérante réside depuis 11 ans sur le territoire du Royaume ;

Que ma requérante a développé de nombreuses connaissances depuis son arrivée sur le territoire de la Belgique dans le milieu socio-culturel belge ;

Qu'il semble évident qu'un départ de la Belgique mettrait à néant les efforts particuliers d'intégration menés par ma requérante depuis son arrivée dans le pays et la couperait définitivement des relations tissées ;

Que, si il est exact que la longueur du séjour ou l'intégration dans la société belge ne constitue pas, en soi, une circonstance exceptionnelle justifiant l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois sur le territoire belge basée sur l'article 9 alinéa 3 de la loi, il n'en reste pas moins vrai que l'intégration a déjà été considérée comme étant un élément qui rend le retour au pays particulièrement difficile ;

Qu'ainsi, un étranger qui n'a ni famille, ni relations dans son pays d'origine, qui n'a plus, au jour de l'introduction de la demande, de liens étroits avec ce dernier, qui est soutenu en Belgique par des associations et des particuliers, qui participe activement à la vie sociale, quod en l'espèce, peut justifier par conséquent d'une intégration en Belgique supérieure à son degré d'intégration dans son pays d'origine ;

Que, le Conseil d'Etat a d'ores et déjà estimé que :

« L'exécution de l'acte attaqué risquerait de lui causer un préjudice grave et difficilement réparable ; qu'elle aurait également pour effet d'anéantir les efforts d'intégration fournis par le requérant depuis près de 8 ans de séjour en Belgique » (C.E., 25/05/1998, arrêt n° 73.830 ; C.E., 26/02/1998, arrêt n° 72.112) ;

Qu'en l'espèce, il est patent que la requérante est parfaitement intégrée dans notre pays ;

Attendu qu'il y aura donc tout lieu en l'espèce d'annuler la décision attaquée.

4. Attendu que la décision attaquée viole également l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ;
 Qu'en effet, ma requérante est atteinte d'une anémie sévère et a déjà dû subir une tumorectomie d'un kyste au sein et une myomectomie par laparotomie ;
 Que ma requérante a d'ailleurs introduit une demande d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 sur cette base ;
 Qu'en raison de son état de santé, ma requérante a besoin de soins particuliers ;
 Que ceux-ci ne lui sont nullement dispensés actuellement en Centre fermé et ne sont nullement accessibles dans son pays d'origine ;
 Que la partie adverse ne tient nullement compte de ce point dans le cadre de la décision attaquée par le biais des présentes ;
 Que la décision contestée viole de la sorte l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ;

5. Attendu qu'également la décision attaquée viole l'article 13 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ;
 Qu'en effet, tel que précisé ci-avant une décision d'irrecevabilité a été prise par la partie adverse dans le cadre de la demande d'autorisation de séjour de longue durée sur le territoire du Royaume introduite par ma requérante sur base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 ;
 Que ma requérante a introduit un recours en suspension et en annulation à l'encontre de cette décision ;
 Que cette procédure est toujours pendante actuellement par-devant Votre Conseil (CCE 199 512) ;
 Que de la sorte toute effectivité au recours introduit serait niée par la décision attaquée par le biais des présentes ;
 Qu'en ce sens la décision contestée viole l'article 13 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ;

6. Attendu qu'ensuite, mon requérant invoque une violation de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ;
 Qu'en effet, ma requérante a rejoint sur le territoire du Royaume sa soeur, de nationalité belge ;
 Que cette présence est parfaitement connue de part adverse pour avoir déjà été soulevée dans le cadre de précédente demande d'autorisation de séjour introduite par ma requérante ;
 Que contraindre la requérante à retourner dans son pays d'origine afin d'y lever les autorisations de séjour provisoire reviendrait à couper tous les liens qu'il a quotidiennement avec cette personne pendant un temps indéterminé ;
 Qu'il convient de relever que l'article 8 de la Convention précitée ne protège pas l'institution familiale en tant que telle mais bien le droit de l'individu à mener sa vie de famille et à entretenir des relations familiales dans le respect des valeurs fondamentales qui constituent l'essence des droits de l'homme : la liberté, l'égalité et la fraternité (X., La mise en oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, Bruxelles, 1994, p.92.)
 Que les autorités publiques doivent donc s'abstenir passivement de porter atteinte à la liberté reconnue aux individus de mener leur vie familiale, mais ces autorités doivent aussi, parfois, agir de façon active aux fins de rendre effective la possibilité pour les individus de mener leur vie familiale (X., La mise en oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, op.cit., pp. 97-98 ; et J., VANDELANOTTE, Y. HAECK, Handboek EVRM, 2004, Intersentia, p.140.) ;
 Qu'il est en effet manifeste que la Convention précitée englobe dans le droit au respect de la vie privée le droit d'entretenir des relations avec autrui dans le domaine émotif afin de développer sa propre personnalité (J., VELU, Convention européenne des droits de l'homme, R.P.D.B., Complément, T. VII, Bruxelles, Bruylant, 1990, p.536, n°652 ; F., SUDRE, Droit international et européen des droits de l'homme, Presse Universitaire de France, Paris, 1999, p.258.) ;
 Qu'en outre « l'expulsion d'un étranger est de nature à briser les rapports sociaux qu'il a établis dans le pays de séjour » (J., VELU, Convention européenne des droits de l'homme, R.P.D.B., Complément, T. VII, Bruxelles, Bruylant, 1990, p. 538, n°653.) ;
 Que ce droit à la protection de la vie familiale peut être invoqué par tous les sujets de droit qui forment une famille de fait ;
 Que le vécu d'une situation familiale effective est une condition suffisante pour pouvoir parler d'une vie familiale au sens de l'article 8 de la Convention précitée, ces relations ne devant pas obligatoirement trouver leur source dans le mariage, mais peuvent également trouver leur source dans d'autres liens familiaux de fait, comme en l'espèce ;
 Qu'en ce sens, l'arrêt X, Y and Z v. United Kingdom (1997) de la Cour Européenne des Droits de l'homme précise que la notion de « vie familiale » telle que prévue par l'article 8 précité ne se limite pas aux familles basées sur le mariage, mais s'étend également aux relations de fait ;

Qu'il est vrai que cet article mentionne, en son second paragraphe qu'il existe quelques exceptions au respect de son alinéa 1er, toute ingérence de l'Etat ne violant dès lors pas ipso facto la Convention Européenne des Droits de l'Homme ;

Que, cependant, si une ingérence est constatée, elle doit être confrontée à trois conditions prévues par ce paragraphe 2 : L'ingérence doit être prévue par une loi (test de légalité), elle doit être nécessaire dans une société démocratique (test de nécessité) et poursuivre un but légitime (test de légitimité) ;

Qu'ainsi, une dérogation permise juridiquement est toujours possible pour autant qu'il y ait une mise en balance des droits et intérêts, les droits compris dans l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme devant peser lourd dans cette balance parce qu'ils s'inscrivent très haut dans la hiérarchie des normes, les compétences nationales pour s'écarter des droits protégés par la Convention doivent, pour ces raisons, être interprétées de manière très restrictive (J., VAN DE LANOTTE et Y., HAECK, Handboek EVRM, op.cit., 711-712) ;

Que, même si il y a une ingérence prévue légalement et que celle-ci répond aux buts énumérés à l'article 8, il faut en plus que celle-ci soit nécessaire dans une société démocratique et ne doit pas dépasser ce qui est strictement nécessaire ;

Qu'afin de voir si une violation est nécessaire dans une société démocratique, la Cour Européenne des Droits de l'Homme a établi plusieurs principes afin d'examiner cette nécessité de manière objective, (telle que le principe d'un besoin social impérieux, le principe d'interprétation restrictive et le principe de proportionnalité ;

Qu'en vertu du principe de proportionnalité, il y a lieu d'évaluer si il y a un rapport raisonnable entre l'atteinte au droit d'une part et le but légitime poursuivi d'autre part ;

Qu'il importe en effet à l'autorité de démontrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie privée et familiale ;

Qu'il a déjà été jugé qu'une mesure d'éloignement du territoire impliquant la rupture totale du requérant avec son épouse et ses deux enfants, constituerait une mesure disproportionnée au but légitime recherché (Affaire Johnston v. Ireland (1986)) ;

Qu'il en est d'autant plus que, récemment, la Cour Européenne des Droits de l'Homme a introduit un nouveau critère, le critère de subsidiarité, selon lequel l'autorité doit tout mettre en oeuvre pour minimiser les violations des droits des citoyens en comparant les solutions et par la suite, en essayant d'atteindre ses buts par le moyen le moins onéreux au regard des droits de l'homme (HATTOM vs. UNITED KINGDOM, arrêt du 2 octobre 2001 ; PECK vs. UNITED KINGDOM, arrêt du 28 janvier 2003) ;

Que, dès lors, conformément au principe de subsidiarité, l'autorité doit vérifier qu'il n'existe pas d'alternative afin d'éviter une atteinte au droit au respect de la vie familiale ;

Qu'il y a donc bien en l'espèce violation de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme par la décision attaquée par la présente ;"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verwezen wordt naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet waarbij vastgesteld wordt dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten alsook naar artikel 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet waarbij gesteld wordt dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Verder wordt als volgt gemotiveerd: "Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene verklaart een zus te hebben in België die de Belgische nationaliteit heeft. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd (bijlage 13sexies van 07/03/2017). Ze kan echter steeds een opheffing aanvragen van dit inreisverbod om haar familie in België te komen bezoeken.

Betrokkene zou al sinds 2006 in België verblijven.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 11 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).” en: “Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 04/02/2008, 16/11/2010 e op 28/12/2016.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende op 17/01/2006 een asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag definitief op 14/06/2008.

Betrokkene diende drie aanvragen in tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/2008. Deze aanvragen werden alle negatief afgesloten

- 08/09/2006: eerste aanvraag, 07/11/2007: onontvankelijk met bevel om het grondgebied binnen 10 dagen te verlaten, 04/02/2008: betekening
- 18/12/2009: tweede aanvraag, 28/09/2010: onontvankelijk met bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten, 16/11/2010: betekening
- 31/08/2015: derde aanvraag, 09/12/2016: onontvankelijk met bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten, 28/12/2016: betekening

Betrokkene verklaart een zus te hebben in België die de Belgische nationaliteit heeft. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd (bijlage 13sexies van 07/03/2017). Ze kan echter steeds een opheffing aanvragen van dit inreisverbod om haar familie in België te komen bezoeken.

Betrokkene zou al sinds 2006 in België verblijven.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 11 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

Verzoekende partij kan, gelet op voorgaande omstandige motivering, bezwaarlijk voorhouden als zou het in casu gaan om een stereotiepe motivering waarbij geen enkel persoonlijk element in ogenschouw wordt genomen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van de daartoe noodzakelijke documenten. Zij betwist niet geen geldig visum te hebben. In dat geval wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij betwist verder aan sich ook niet dat zij eerdere verwijderingsmaatregelen naast zich neer heeft gelegd. Artikel 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet laat in dat geval toe dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek meer gegeven wordt aan de verzoekende partij. Het betoog van verzoekende partij dat er geen risico op vluchten of onderduiken bestaat nu haar adres gekend is, doet hier hoegenaamd geen afbreuk aan nu dergelijk motief niet aan de grondslag ligt van de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek meer wordt gegeven. Noch een schending van artikel 7 noch een schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het betoog van verzoekende partij in het kader van de richtlijn 2008/115/EG is voorts niet dienstig, daar deze richtlijn werd omgezet in nationale wetgeving, namelijk door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012), die in werking is getreden op 27 februari 2012. In casu toont verzoekende partij niet aan dat deze bepaling onvolledig of niet correct zou zijn omgezet.

Voor zover de verzoekende partij zich bovendien met haar kritiek richt tegen de beslissing tot vrijheidsberoving waar zij meent dat minder ingrijpende maatregelen mogelijk waren en er een schending is van artikel 27 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat hij conform artikel 71 van de vreemdelingenwet niet bevoegd is voor wat betreft dergelijke beslissing zodat deze kritiek niet dienstig is.

2.5. Verzoekende partij houdt voor dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar goede integratie. Zij kan in dit betoog evenwel niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing: *“Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 11 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).”*

De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat zij steeds illegaal, minstens precair op het grondgebied heeft verbleven, dat al haar verblijfsaanvragen werden afgewezen en dat zij desondanks het feit dat haar diverse bevelen om het grondgebied te verlaten betekend werden, persisteerde in illegaal verblijf. Het is niet omdat een vreemdeling geïntegreerd of integratiebereid is dat verweerder niet zou kunnen overgaan tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten aan deze vreemdeling op basis van de niet betwiste vaststelling dat deze vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft of dat deze beslissing als kennelijk onredelijk moet worden beschouwd.

Zoals de verwerende partij terecht verwijst naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, oordeelde dit, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. De Raad verwijst voor zover als nodig nog naar zijn bespreking onder punt 2.10. waaruit voorts blijkt dat niets verzoekende partij verhindert haar privéleven in het herkomstland verder te zetten of uit te bouwen.

Verzoekende partij gaat daarnaast ook voorbij aan het gegeven dat zij haar integratie reeds had ingeroepen bij een verblijfsaanvraag en dat de verwerende partij hieromtrent standpunt heeft ingenomen bij beslissing van 9 december 2016. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad op 12 april 2017 bij arrest nr. 185 301 verworpen. Zo oordeelde de Raad: *“S’agissant de l’intégration de la requérante, la partie défenderesse a pu valablement relever que « Ne disposant plus d’attaches ou de relations dans son pays d’origine, l’intéressée affirme que son degré d’intégration en Belgique est supérieur à celui qu’elle aurait dans son pays d’origine. Elle affirme en outre qu’un retour dans son pays d’origine mettrait à néant les efforts consentis. Ainsi, le centre de ses intérêts affectifs et sociaux se situerait en Belgique ; elle a créé un réseau social dans le milieu socio-culturel belge et a suivi des études au sein du Centre Universitaire Protestant D’Etudes Interculturelles. Cependant, rappelons que*

l'intéressée doit démontrer à tout le moins qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation de séjour dans son pays d'origine (Conseil d'Etat - Arrêt n° 112.863 du 26/11/2002), or on ne voit pas en quoi ces éléments empêcheraient la réalisation d'un ou plusieurs déplacements temporaires à l'étranger en vue d'y lever les autorisations de séjour requises (Conseil d'Etat - Arrêt 114.155 du 27.12.2002 ; C.C.E., 22.02.2010, n°39.028). Rappelons que, malgré la notification de plusieurs ordres de quitter le territoire, la requérante s'est délibérément maintenue illégalement sur le territoire, s'exposant ainsi sciemment à des mesures d'expulsion. Elle est donc aujourd'hui à l'origine du préjudice qu'elle invoque. Par ailleurs, elle ne démontre pas qu'elle ne possède plus d'attaches dans son pays d'origine ou qu'elle ne pourrait se prendre en charge temporairement, le temps pour elle de lever les autorisations de séjour requises. La longueur de son séjour et la qualité de son intégration ne constituent donc pas des circonstances valables". Hieruit blijkt dat de verwerende partij de integratie van verzoekende partij in ogenschouw heeft genomen maar geoordeeld heeft dat dit een terugkeer naar het herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen niet in de weg staat en dat verzoekende partij, ondanks het betekend hebben gekregen van verschillende verwijderingsmaatregelen, er toch voor opteerde zich bewust in illegaal verblijf te nestelen waarbij zij zich blootstelt aan uitzettingsmaatregelen. Zij ligt aldus zelf aan de basis van de situatie waarin ze zich nu bevindt. Bovendien oordeelt de verwerende partij dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij geen banden meer heeft met het herkomstland. De duurtijd van haar verblijf en de mate van integratie in België kunnen aldus een terugkeer naar het herkomstland niet in de weg staan.

Verzoekende partij maakt met haar betoog inzake haar integratie geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bij het treffen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten enig dienstig gegeven buiten beschouwing heeft gelaten.

2.6. Verzoekende partij meent voorts dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM en verwijst naar haar medische toestand.

2.7. Wat de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM betreft, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip "uitzonderlijke gevallen" werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: "183. *The Court considers that the "other very exceptional cases" within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.*" (Het Hof oordeelt dat onder "andere zeer uitzonderlijke gevallen" zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.)

Uit de aan de nota met opmerkingen gevoegde stukken in de zaak met rolnummer 201 608 inzake het bestreden inreisverbod (zaak die op dezelfde terechtzitting behandeld wordt), meer bepaald de onontvankelijkheidsbeslissing van 17 maart 2017 inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, alsook uit de nota met opmerkingen in onderhavige zaak, blijkt dat de medische situatie die de verzoekende partij op 13 maart 2017 had ingeroepen niet weerhouden werd als een ernstige aandoening in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die een verblijfsmachtiging verantwoordt. Verzoekende partij toont met haar summier betoog gelet op voorgaande niet aan dat in casu sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 3 EVRM.

2.8. Waar verzoekende partij erop wijst dat zij een beroep hangende heeft tegen de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, herhaalt de Raad dat hij zich op 12 april 2017 heeft uitgesproken bij arrest nr. 185 301 waarbij voormeld beroep verworpen werd. Verzoekende partij heeft dan ook geen belang meer bij haar betoog dat door haar afwezigheid op het Belgische grondgebied haar beroep zonder voorwerp zou worden. Een schending van artikel 13 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.9. Verzoekende partij meent tenslotte dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt waarbij zij wijst op het gegeven dat haar zus de Belgische nationaliteit heeft en dat zij deze heeft vervoegd. Zij meent dat hiermee geen rekening werd gehouden.

2.10. In tegenstelling vooreerst tot wat verzoekende partij voorhoudt heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met het feit dat zij een Belgische zus heeft. Zo heeft de verwerende partij geoordeeld dat de terugkeer niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezinsleven en dat verzoekende partij ook de opheffing van het inreisverbod kan vragen om haar familie in België te bezoeken. De verzoekende partij betwist dit op generlei wijze.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en betoogt dat haar gezinsleven zich volledig in België situeert, merkt de Raad daarnaast op dat de term 'familie- en gezinsleven' zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Voor zover de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een familieleven met haar meerderjarige Belgische zus, laat de Raad gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen (schoon)ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat zij haar Belgische zus vervoegd heeft. Met een loutere verwijzing naar het hebben van een familielid op het Belgische grondgebied toont de verzoekende partij echter niet aan in België afhankelijk te zijn van dit familielid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Voorts, en in zoverre de verzoekende partij zich toch zou kunnen beroepen op een beschermenswaardig gezinsleven alsook een beschermenswaardig privéleven dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf in het Rijk. Er kan derhalve niet worden gesteld dat deze beslissing een inmenging vormt in verzoeksters gezins-/privéleven. Er dient hierbij te worden aangegeven dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals heeft aangegeven dat wanneer een vreemdeling in een dergelijke situatie een staat confronteert met een privé- en gezinsleven als een voldongen feit ("fait accompli") er op deze staat geen uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting rust om deze vreemdeling toe te laten zich te vestigen. Het EHRM oordeelt dat in regel, vreemdelingen in deze situatie, niet vermogen te verwachten dat hen enig verblijfsrecht zal worden toegestaan (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, Jeunesse/ Nederland).

Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als "gevestigde vreemdelingen", met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland).

In zaken, zoals in de voorliggende, waarbij niet enkel de bescherming van een gezins-/privéleven aan de orde is, doch waar het tevens handelt over een immigratiekwestie, dienen andere gegevens in aanmerking te worden genomen. Het EHRM gaf al aan dat in zaken die ook immigratiekwesties betreffen de mate waarin een gezins- of privéleven zou worden aangetast, de banden in de verdragsstaat, de vraag of er onoverbrugbare obstakels bestaan om een gezins-/privéleven verder te zetten in het land van oorsprong van de vreemdeling en of er redenen bestaan die verband houden met de immigratiecontrole (zoals het feit dat voorheen al inbreuken werden gepleegd tegen de

verblijfswetgeving) of overwegingen inzake de bescherming van de openbare orde in rekening kunnen worden gebracht.

Ook belangrijk bij de te maken afweging is het antwoord op de vraag of een gezins-/privéleven tot stand werd gebracht op het ogenblik dat de betrokken personen reeds wisten dat de verblijfsstatus dusdanig was dat het van meet af aan duidelijk was dat de mogelijkheid tot voortzetting van een gezins-/privéleven in een bepaalde staat precair was. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM zal, indien dit het geval is, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kunnen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet aantoonst dat in casu sprake is van een uitzonderlijke situatie waardoor haar verwijdering aanleiding kan geven tot een schending van artikel 8 EVRM.

Verder blijkt niet dat zij haar gezins-/privéleven niet kan verderzetten of uitbouwen in het land van herkomst. Zoals blijkt uit de feitelijke gegevens is verzoekende partij pas in 2006 naar België gekomen, dit op een moment waarop zij reeds 22 jaar was. Verzoekende partij heeft aldus het overgrote deel van haar leven in het herkomstland doorgebracht. Derhalve kan er van uitgegaan worden dat er geen hinderpalen zijn voor de verzoekende partij om haar gezins-/privéleven verder te zetten of uit te bouwen in het herkomstland. Verzoekende partij voert ook geen hinderpalen in die zin aan. In zoverre zij stelt sociale bindingen te hebben met België, ziet de Raad niet in waarom de verzoekende partij via moderne communicatiemiddelen deze contacten niet zou kunnen onderhouden vanuit het herkomstland.

Noch een schending van het gezins- of familieleven noch een schending van het privéleven van de verzoekende partij wordt aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet worden aangenomen.

2.11. Waar verzoekende partij zich nog beroept op een schending van het vermoeden van onschuld, wijst de Raad erop dat verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze het vermoeden van onschuld door de bestreden beslissing geschonden werd. Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.12. Het enig middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER